

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 29696/2023
16.05.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Војислав Љубеновић, адвокат у ..., против туженог ББ из ..., кога заступа Зоран Рајковић, адвокат у ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 2617/22 од 30.05.2023. године, дана 16.05.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 2617/22 од 30.05.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу, Судске јединице у Власотинцу П 1509/2021 од 14.03.2022. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му на име штете због невраћених ствари тужиоца, исплати за невраћену електронску трговинску вагу износ од 13.923,00 динара и на име невраћене фискалне касе износ од 14.271,00 динара, или све укупно износ од 28.194,60 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате. Обавезан је тужилац да на име трошкова парничног поступка исплати туженом износ од 90.000,00 динара са затезном каматом од дана пресуђења до исплате.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Гж 2617/22 од 30.05.2023. године, преиначена је првостепена пресуда тако што је усвојен тужбени захтев па је тужени обавезан да тужиоцу на име штете због невраћених ствари исплати за невраћену електронску трговинску вагу износ од 13.923,00 динара и на име невраћене фискалне касе износ од 14.271,00 динара, или све укупно износ од 28.194,60 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате. Обавезан је тужени да на име трошкова поступка исплати тужиоцу износ од 80.456,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је изјавио благовремену ревизију.

Испитујући дозвољеност ревизије у складу са чланом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23-др.закон), Врховни суд је утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 468. ставом 1. ЗПП прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Чланом 479. ставом 6. ЗПП прописано је да у поступцима у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 05.05.2016. године. Вредност предмета спора износи 28.194,60 динара.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности, ревизија туженог није дозвољена, у смислу члана 479. став 6. ЗПП.

Тужени у ревизији није предложио да се о истој одлучује као изузетно дозвољеној у складу са одредбом члана 404. Закона о парничном поступку, из ког разлога ревизијски суд није испитивао испуњеност услова за одлучивање о ревизији из те законске одредбе. Без утицаја на дозвољеност ревизије је то што је првостепена пресуда преиначена одлуком другостепеног суда, имајући у виду да у споровима мале вредности ревизија није дозвољена на основу изричите законске одредбе, а због природе спора, па стога није могуће применити одредбу члана 403. став 2. тачка 2 Закона о парничном поступку на коју се ревидент позива.

Имајући у виду све напред наведено, Врховни суд је применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, донео одлуку као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић